

— Ласкарисъ ми съобщава чрезъ Стрѣзъ голѣми новини... Разбилъ сарацинитѣ при Антиохия!

— Все такива новини да се чуватъ! А нѣщо друго...

— Сега се разбра вече какъ се зародила тази брань! — побърза да пресѣче словата ѝ Борилъ. — Иконийскиятъ султанъ Гаятединъ Каикосру билъ насъсканъ отъ бившия византийски вазилевсъ Алексей!

— Ами той нали е баща на Ласкарисовата жена?

— Тъкмо. Самъ Алексей, който на времето си далъ гостоприемство на Гаятединъ въ Константиновградъ, когато той билъ преследванъ отъ брата си Рохнединъ, сега поискалъ отъ бившия си приятелъ отплата за стореното добро. И го накаралъ да нападне съ войскитѣ си неговия зеть, да отнеме Никея отъ Ласкарисъ и да провъзгласи него за ромейски вазилевсъ. Какво не прави завистъята. Добре, ала людетѣ на Ласкарисъ, макаръ и по-малко на брой, се държали много дръзновено и освободили Антиохия, която била обсадена отъ сарацинитѣ. Уловили султана Гаатединъ въ пленъ и когато показали главата му забучена на колъ предъ невѣрниците, тѣ се разбѣгали. А императоръ Алексей заточили въ Никейския манастиръ Свети Хиацинтъ...

— А другиятъ гончия откъде бѣше? — го прекъсна този пътъ Целгуба.

Борилъ сякашъ не я чу.

— Така, вмѣсто престолъ и царски вѣнецъ, Алексей сега ще има да слуша до насита молитвитѣ и латиниитѣ на монаситѣ... — се изсмѣ Борилъ и отново безсмислено потри ржце.

— Той е получилъ това, което е заслужавалъ... — каза бавно и тежко Целгуба, — или можеби той не е мислилъ на времето, когато ослѣпи брата си Исакъ Ангелъ, че все нѣкога ще дойде часа на изкуплението?

Борилъ не отговори. Горчивината, която прозираше въ гласа ѝ, бѣ твърде опасна и многозначителна. Той внезапно дигна чело, погледна я дръзко въ очитѣ. Умраза и досада преминаха като тъменъ облакъ въ студенитѣ му зеници.